

МОЛОДШИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 3 листопада 1983 року

№ 131 (3326).

Ціна 2 коп.

НАМ ЖОВТЕНЬ

ЩОДЕННИК

ШЛЯХ

ОСЯВА

ГРУПКОМСОРГА:
ЛИСТОПАД

Листопад — це середина останнього кварталу року. Трудівники сільськогосподарського виробництва уже завершили основні роботи року. Зараз усі зусилля трудівників аграрно-промислового комплексу спрямовані на виконання планових завдань року наступного. Звичайно, це не стосується тваринництва, де боротьба за виконання соціалістичних зобов'язань триває у будь-яку пору. Те ж саме можна сказати і про всі галузі промисловості. Отже, ще залишається час (хоча його й небагато), щоб успішно справитися з плановими завданнями третього року одинадцятиріччя. Зусилля комсомольських ватажків робітничих колективів повинні бути спрямовані на мобілізацію творчої активності молоді. Передові комсомольсько-молодіжні колективи області уже працюють в рахунок 1984 року.

7 листопада — 66-а річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції. Всесвітньо-історичне значення цієї події величезне. З кожним роком підрастають все нові покоління. І кожна людина (чи то в Радянському Союзі, чи в будь-якому іншому куточку земної кулі) повинна знати ціну щастя завойованого Жовтнем. Трудові досягнення радянських людей, їх прагнення жити в мирі, всебічний розвиток особи в соціалістичному суспільстві, інтернаціональна єдність народів-братів мають повсякчас підтверджувати правильність обраного нами шляху. Пропаганда радянського способу життя, миролюбної політики Комуністичної партії та радянського уряду, ідей патріотизму, пролетарського інтернаціоналізму повинні стати справою не тільки комсомольських пропагандистів, але й кожного співвітчизника. З 1 по 7 листопада проходить Всесоюзний тиждень революційної слави. В його рамках зустрічі з ветеранами, походи бойової слави, відвідини музеїв, лекції, масові читання і таке інше.

10 листопада — День радянської міліції. Її перші загони почали створюватися зразу ж після повалення самодержавства. До них записували найпередовішу молоді. Значно змінилося становище з того часу: повністю покінчено з класовим ворогом у країні, з яким міліціонерам доводилося вести запеклу боротьбу у важких умовах розрухи і голоду. Але на сьогодні, на жаль, ще не можна сказати про те, що свої функції міліція виконала. Ми повинні всіляко сприяти у виконанні тих завдань, які стоять сьогодні перед органами внутрішніх справ. Велику допомогу можуть надавати загони юних дзержинців, добровільні народні дружини. Це має стати одним із основних завдань у роботі комітетів комсомолу.

У цей день відзначається також Всесвітній день молоді. 38 років тому була створена Всесвітня федерація демократичної молоді. Майбутнє планети належить молодим, і вони мають докласти всі зусилля, аби це майбутнє настало, аби воно було щасливим.

17 листопада — Міжнародний день студентів. Установлено в 1946 році на Всесвітньому конгресі студентів, що відбувся в Празі, в пам'ять чеських студентів-патріотів, розстріляних німецько-фашистськими окупантами 17 листопада 1939 року.

Сьогодні також відбулися доповіді голоси студентів різних країн, що борються за справедливість, які прагнуть зробити життя своїх народів щасливим. У Радянському Союзі навчаються тисячі студентів із соціалістичних країн та країн, що розвиваються. Ці люди зміцнюють інтернаціональні зв'язки між народами, допомагають в організації економіки країн. Не остання роль у цій справі відводиться і самим радянським студентам. Це перші на всьому фронті їхньої роботи. Від них у великій мірі залежить, якими пойдуть від нас іноземні спеціалісти, чи дослухатиметься до нашого голосу молодь інших країн, чи віритиме нам.

18 листопада — в області проповідиться зліт студентських будівельних загонів. Уже стало доброю традицією проповідати студентські навігули на ударних будовах, у колгоспах і радгоспах. У майбутньому така форма має набувати все ширшого розмаху, вдосконалювати свою структуру.

У третій декаді місяця проповідатиметься обласна виставка самодіяльних художників. Вона поєднана виставкою талановитої молоді, сприятиме підвищенню рівня майстерності самодіяльних митців.

19 листопада — День ракетних військ і артилерії. «Миролюбна політика СРСР є разом з тим політикою твердої відсічі агресивним намірам імперіалізму, будь-яким зазіханням на безпеку нашої держави і її союзників», — сказав міністр оборони СРСР Маршал Радянського Союзу Д. Ф. Устинов у промові на Красній площі 7 листопада 1982 року. Його слова чітко висловлюють суть завдання військово-патріотичного виховання нашої молоді.

Єдиний день політичного інформування проводиться 22 листопада. Розуміння зовнішньополітичного курсу країни, завдань розвитку економіки і обороноздатності нашої держави — найперше завдання політінформатора.

28 листопада — день народження Фрідріха Енгельса. Вивчення марксизму-ленінізму — першочергове завдання сьогоднішнього покоління будівників комунізму.

П'ЯТИРІЧКА: РІК ТРЕТІЙ

Добра слава йде в колективі робітників Кіровоградського районного об'єднання сільгосптехніки про братів Василя та Анатолія Бондаренків. Молодий комуніст Василь Бондаренко працює ковалем, а його брат — газоелектрозварником. Запропоновані ними раціоналізації, як правило, швидко втілюються в життя. Особливо відзначається Василь. Нинішнього року, наприклад, райсільгосптехніка мала виготовити для колгоспів району велику кількість «електропастухів». Василь спробував виготовляти деталі вручну, але швидко переконався, що затрачається багато часу, а продуктивність праці при цьому залишається низькою. Молодий раціоналізатор запропонував виготовлений ним пристрій. Завдяки йому гнуті деталі до «електропастухів» були виготовлені досить швидко. Замовлення колгоспів виконано в стислі строки.

Чимало цінних пропозицій внесли і впровадили у виробництво брати Бондаренки в справі удосконалення обладнання для внесення в ґрунт рідких добрив. Наполеглива праця, творчий пошук — ось девіз, за яким працюють молоді робітники.

На знімку: Василь (зліва) та Анатолій Бондаренки обмірковують нову раціоналізаторську пропозицію. Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

Працею ушавлений

Святкуючи 65-у річницю комсомолу Країни Рад, молодь шахти «Новомир-городська» зустріла свято хорошими трудовими успіхами. Серед кращих виробничників гірничі робітники Олександр Ермак, Дмитро Нестеренко, електрослюсарі Станіслав Леонідов, Володимир Пригода, Віктор Смолянков та інші. У вагомих здобутках молодих шахтарів є частка роботи і комсомольських ватажків — секретаря первинної комсомольської організації добувних ділень, кандидата в члени КПРС Василя Шарпаря, групкомсорга з шахтарського дитячого садка «Казковий», кандидата в члени КПРС Галини Бідової, групкомсорга технологічного комплексу шахтової

поверхні, кандидата в члени КПРС Дмитра Герасименка, які проводять щоденну роботу з комсомольцями, надихаючи їх на нові трудові подвиги.

За ударний труд і активне громадське життя тільки за 1983 рік більше 20 комсомольців було нагороджено грамотами і грошовими преміями. Комсомольці електрослюсар Михайло Святокум та машиніст конвеєра Віра Тучик були удостоєні знака ЦК ВЛКСМ «Майстер-умілець».

В. ПРИЗ,
заступник секретаря
комітету комсомолу
шахти «Новомир-городська».

ТВАРИНИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

Складові успіху

Два місяці залишилося до кінця року, а майстри молочного цеху нашого колгоспу, виконавши план по виробництву і продажу молока державі, працюють в рахунок четвертого року п'ятиріччя.

Справжнім прикладом для Надії Волошиної, наймолодшої доярки нашого колгоспу, стала трудова біографія її матері Марії Юр'ївни, яка все життя пропрацювала телятницею. Надія спочатку допомагала мамі, а згодом дівчині доручили групу з 17 корів. І молода доярка виправдовує надії старших товаришів.

Доярка Галина Іванівна Бавінова вже 27 років працює в тваринництві.

Перша чотиритисячниця району, кавалер ордена Леніна, депутат сільської Ради народних депутатів. Та, мабуть, найвище її звання — чудова мати чотирьох дітей, яких виховала у любові до праці. Син Володимир пішов маминою стежкою — працює поряд з нею телятником на фермі.

Як згадувала вище, коша молодь працює у нас у тваринництві. І в тому, що цього року всі ферми стали тритисячницями, велика заслуга наших найкращих молодих доярок Людмили Селівончик та її молодшої сестри Лариси, Валентини Биченко, Людмили Педан, Анастасії Гапанюк.

Л. СЕМЕЛЯНОВА,
доярка, партгрупорг
МТФ № 3 колгоспу
імені Леніна Устинівського району.

НАШ СУЧАСНИК

ПОВЕРНЕННЯ

З міста Іхав долому в гірському ПАЗіку, стомлений тряскою дорогою, але радісний. Поруч сиділа молода дружина. Її руки міцно тримали малесеньку валізу з усіма студентськими пожитками та дипломом педагога.

— А як нас там зустрінуть, Юро? — зазирнула чоловікові у вічі Ніна.

На це запитання відповілі у нього не було готовою, бо її самого брав сумнів: чи радо прийме його батьківський край? Можуть подумати, що це він випадково поплив місто, непогану роботу. І все ж, щоб заспокоїти молодшу дружину, твердо мовив:

— Потрібні ми вдома більше, ніж у місті. Так що зустрінуть нас тепло.

Але відповідей здавалося невичерпною, і аби її доповісти, Юрій додав:

— Спочатку поживемо на квартирі, а там і свою хату збудуємо.

Молода дружина згідливо

кинула головою і задивилася у вікно на простір степів, буяння хлібів, що саме дозріли.

— От і добре, Юро, що ми повертаємося назавжди в рідні краї. Я розповідала му дітям на уроках в школі про хліб, вирощений руками їх батьків, а ти переконуватимеш його з поля на тік, у державні засіки.

— Молодець. Ніно, правильно мене розумієш, — зрадів Юрій.

Тож у райсільгосптехніку йшов з одним-єдиним наміром: сісти за кермо машини. Керуючий Іван Іванович Шевченко швидко усміхнувся на прохання Ю. Мазури: «Молоді волії нам потрібні! Приймай ЗІЛа».

Ніну Сергіївну теж радо зустріли в районному відділі народної освіти, запропонували місце вчителя початкових класів в середній школі.

Чотири роки минуло, як молода сім'я Мазурів посе-

лилась в нашому селищі. Чимало змін сталося в житті Юрія і Ніни. На вітху їм росте донька Світланка. Затишний котедж, незабаром відчинить свої двері молодим господарям. А кілька місяців тому перший секретар райкому Компартії України І. С. Зубець вручив Юрію партійний квиток. Ніні Ю. Мазура несе подвійну відповідальність перед колективом, в якому трудяться.

Становлення його як водія починалося з наполегливості. Машинна була не нова, та молодий водій її беріг, власне ремонтував і перевозив майже стільки ж, як і досвідчені шофери. Особливо завзято працював під час жнива та збирання цукрових буряків, рівняючись на кращих молодих водіїв району. Торік Юрій разом з Миколою Кошовим, Анатолієм Титаренком, Олександром Безпротом та ще шістьма шоферами райсільгосптехніки допомагали землякам збирати врожай буряків, доставляючи хліб у колгоспну комору та державні за-

сіки. Йому як кандидату в члени КПРС доручили очолювати цю тимчасову бригаду. Успішно справився Юрій з своїм партійним дорученням, а бригада під його керівництвом — з доведеними завданнями. Самовіддано працював він і в колгоспі «Зоря комунізму» на перелізні солов'ячих коренів. Трудився з подвоєною енергією, щоб швидше відтранспортувати цінний продукт на цукровий завод. Дні тоді були вкрай напружені: на сон залишалося лічені години. Та по закінченні гарякових жнив у цьому господарстві першим відгукнувся на заклик керівників колгоспу імені Литвинова — допомогти зібрати врожайний урожай буряків.

Нинішнього року в житті Ю. Мазури відбулася ще одна радісна подія — йому доручили водити КамАЗа, який тільки-но зішов з конвеєра заводу. Він щасливий. Невидимий для земного тяжіння на завжди поєднала його з рідним колом і отримавши

Т. МЕЛЬНИЧЕНКО,
сміт Новоархангельськ.

СВІТОГЛЯД

А ВАША ДУМКА?

«Світогляд» —

це...

Добрий день, шановна редакціє!

До вас звертаються учні десятих класів Гайворонської СШ № 1. На уроках суспільствознавства у нас в школі зайшла мова про світогляд радянської людини. Тоді ми пригадали, що в нашій обласній комсомольській газеті, яку ми передплатили всі, віднедавна з'явилася тематична сторінка під назвою «Світогляд». Нам видалися цікавими більшість матеріалів, вміщених у минулих її випусках. Але хочемо висловити й деякі свої зауваження, щодо цієї сторінки.

На нашу думку, редакції слід було активніше залучати читачів до участі в підборі матеріалів для «Світогляду». Можливо, варто було повести на сторінках газети розмову на тему «Якою я уявляю собі цю сторінку?».

За дорученням товаришів
класу № 10-А
О. МИШКЕВИЧ та
С. КАРМАЛІЦЬКА.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Думка

Олени й Світлани та їхніх товаришів видається нам слушною. Ваші думки щодо тематичної спрямованості випуску, шановні читачі, будуть обов'язково враховані при плануванні «Світогляду». Найцікавіші листи будуть надруковані в газеті.

ІНТЕРВ'Ю «СВІТОГЛЯДУ»

ЩО ТИ ЗРОБИВ ДЛЯ СПРАВИ МИРУ?

З великою увагою зустріли радянські люди появу в пресі відповідей Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Ю. В. Андропова на запитання газети «Правда» та його відповідь на звернення III Міжнародного конгресу «Лікарі світу за відвернення ядерної війни». Це ще раз засвідчує і розмова нашого кореспондента з працівниками різних підрозділів Долинського відділка Одеської залізниці.

КОР.: Нині всі чесні люди світу активно борються проти здійснення агресивних планів імперіалістів США і НАТО. Певно, залізничники теж не лишаються осторонь цієї боротьби!

І. Я. СОБКА, диспетчер дистанції колії:

В ряди прихильників миру я став не сьогодні й не вчора. Ще в грізні роки Великої Вітчизняної ми, радянські солдати, добровільно віддавали свої солдатські карбованці до Фонду миру. Особисто я, воюючи на Волховському фронті, перерахував 400 карбованців.

Нелегкий то був час для нашого народу. Та ми вірили: знову буде над нами чисте і мирне небо. Для цього жили. Для цього ризикували життям. Я на фронті підвозив вантажною автомашиною снаряди на передову. Двадцятирічним вступив 1942 року в комсомол, а наприкінці війни став кандидатом у члени КПРС.

З тих часів у мене лишилося глибоке переконання, що мир необхідний для щастя людини, як повітря, як Батьківщина, як добрі і вірні друзі.

Все моє трудове життя пройшло на залізниці. За роки мирної праці я жодного разу не змінив місця роботи. Все життя я намагався якомога досконаліше оволодіти своєю професією, адже, врешті, від кожного залежить, якою мірою він сприятиме дальшому розвитку своєї країни. Нині в мене з'явилася ще одна турбота: передаю свій багаторічний досвід молодшим, завзятим...

Тетяна ЗОЛОТЬКО, групкомсорг КМК контрольно-вимірального пункту дистанції сигналізації зв'язку:

Біля робочого місця моєї подруги Світлани Середняк уже кілька місяців можна побачити листівку «Я голосую за мир!». Вона для кожної з нас — як нагадування про те, що справа миру, для котрої стільки зроблено старшими поколіннями радянських людей, потребує нашої активної участі. Не можуть не тривожити події, про які згадує у своїх відповідях на запитання редакції газети «Правда» Юрій Володимирович Андропов.

Яким же є наш внесок

у справу миру? Наш колектив комуністичної праці часто виходить переможцем соціалістичного змагання молоді району. Двічі були друми в змаганні молодих транспортників області. Всі гроші — премії за ударний труд ми перерахували до Фонду миру. Так вирішено було на загальних зборах колективу.

Торік на перших комсомольських зборах групи вирішили включити до свого колективу члена підпільної комсомольської організації «Спартак» Михайла Громова, котрий героїчно боровся з ворогом і загинув задля великої Перемоги. Заробітну плату Михайла Громова теж перераховуємо до Фонду миру.

КОР.: Отже, справа миру — в надійних руках!

Віктор ЖАРКОВ, робітник екіпувального господарства:

Ми віримо у перемогу сил миру. Кожен з нас, молодих, розуміє, що шлях до розумної домовленості з агресивними колами імперіалістичного світу нелегкий.

І ми всім серцем підтримуємо мирні ініціативи нашої партії та уряду.

Я працюю на залізниці поруч свого батька — Бориса Петровича. Він — партгрупорг, передовик виробництва. Гвардії рядовий Жарков пройшов дорогами війни від Москви до Кенігсберга. Як і мільйони радянських людей, на чю долю випало страшне воєнне лихоліття, він не хотів воювати. Але заради свого народу, заради нас, своїх дітей, заради своїх майбутніх онуків він хоробрі бився з ворогом. Бо ненавидить війну. Передає цю ненависть у спадок і мені, і молодшому моему братові Леонідові, який працює помічником машиніста на нашій станції. Ми — за мир. Якщо ж треба буде, то ми зуміємо захистити свою країну.

Віктор БОДЕГА, секретар вузлового комітету комсомолу станції Долинська:

В самому центрі нашого міста ви можете побачити гарно оформле-

ний «Календар участі прихильників миру району в масових заходах». Там же можна дізнатися про справи молоді міста, присвячені боротьбі за мир. День юного антифашиста, День Радянської Армії, день визволення Долинської від німецько-фашистських загарбників, Вехта пам'яті, Міжнародний день Миру... Нині, з 7 жовтня по 7 листопада, у нас проходить місячник сприяння Радянському Фонду миру. В ньому як і в усіх попередніх заходах, беруть активну участь наші комсомольці. Так, комсомольці-машиністи та помічники машиністів уже перерахували до Фонду миру свою денну заробітну плату. Але не лише у дні масових заходів кожен з нас думає про мир. Щодня, щогодини нас не залишає тривога за майбутнє світу. Тому й надалі кожен прожитий свій день ми вимірюватимемо такою міркою: що я зробив для справи миру сьогодні!

Вів розмову
П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

М. ПІСЛЯ ВИСТУПУ

«ЧИ ЦЕ ТЕ КАРАТЕ?»

Так називався матеріал, надрукований у номері «Молодого комунара» за 11 серпня ц. р. Йшлося про деякі проблеми, пов'язані з виховною роботою серед комсомольців міста Кіровограда і району.

До редакції надійшла

відповідь на виступ газети від першого секретаря Ленінського райкому ЛКСМУ обласного центру І. Павлова. Ось що він повідомив:

«Відбувся пленум райкому комсомолу з порядком денним «Про роботу комсомольських організацій району по вдосконаленню патріотичного й фізичного виховання молоді в світлі рішень XXVI з'їзду КПРС та XIX з'їзду ВЛКСМ».

На комсомольських зборах в середній школі № 6 було розглянуто персональну справу комсомольця О. О. Малкова. Йому оголошено сувору догану без занесення до облікової картки члена ВЛКСМ».

Трудовіники Кіровоградщини готуються гідно зустріти 40-річчя залянення нашого краю від німецько-фашистських загарбників. Працівники Кіровоградського бюро подорожей та екскурсій підготували чимало нових маршрутів, які пролягли до Красногирки, Підлісного, Олександрії і Світловодська, Куцедолівки і Деріївки...

Охоче здійснюють екскурсії до Підлісного школярі. У Підлісському музеї партизанської слави вони дізнаються про подвиг юних зв'язників Ф. Шепеля, І. Коноваленка, І. Юрченка, Я. Матвієнка.

На знімку: позаштатний екскурсовод Кіровоградського бюро подорожей та екскурсій В. Ф. Єфремов у Підлісському музеї партизанської слави проводить екскурсію з учнями Заваллівської школи-інтернату з Гайворонського району. Фото Ю. ДНІПРОВСЬКОГО. Олександрівський район.

Ціни зростають, зарплата знижується

КОНСУЛЬТПУНКТ
«СВІТОГЛЯДУ»

«Я чув, що Бразилія сьогодні — один з найбільших боржників світу. Чим це виникло? Адже, як відомо, ця латиноамериканська країна за природними ресурсами належить до числа найбагатших сировинних держав. Хотілося б дізнатися про сучасне політико-економічне становище цієї країни».

В. КУЧЕРЕНКО, інженер.

Олександрівський район».

Бразилія — найбільша держава в Південній Америці, має великі запаси корисних копалин, а саме: марганцевої і залізної ру-

ди, нафти, бокситів, руд кольорових металів, урану, алмазів, срібла, золота та ін.

В економіці основні позиції займає іноземний капітал — американський, західнонімецький, японський, французький, англійський. Іноземний капітал, за офіційними даними, контролює від 60 до 90 процентів підприємств у найважливіших галузях народного господарства. Засилля іноземного, головним чином американського капіталу, призводить до того, що економіка Бразилії переживає серйозні

труднощі. Зовнішній борг становить зараз 89 мільярдів доларів.

Що стосується воєнного фактора, то інтерес США пояснюється тим, що керівництво Білого Дому хотіло б мати в особі латиноамериканських країн плацдарм для розгортання воєнних дій на випадок глобальної війни.

У результаті стрімкого індустріального злету в 60—70-х роках Бразилія увійшла в десятку найбільших капіталістичних країн. В ті роки фабрики і заводи росли мов гриби. Здебільшого це були філіали

американських, західнонімецьких і японських монополій. Умів використати дешевої і досить кваліфікованої робочої сили дало нечуваний імпульс розвитку металургійних, хімічних і автомобільних підприємств, який бразильці назвали «економічним чудом».

Але в останні роки становище в бразильській економіці характеризується як «несприятливе». Зовнішній борг країни зріс до 90 мільярдів доларів. Бразилія сьогодні — один з найбільших боржників світу. Причини — наслідки

глибокої економічної кризи в США, ФРН і Японії, з економікою котрих тісно пов'язана бразильська.

Намагаючись знайти вихід із цього становища, уряд президента — генерала Жоао Батисти Фігейреді оголосив нову програму боротьби з інфляцією. Вона містить багато заходів по зменшенню витрат. Справа в тому, що міжнародний валютний фонд поставив жорсткі умови виплати кредитів. Саме цим уряд виправдовує двадцятипроцентне скорочення заробітної плати, яке, природно, зни-

зить купівельну спроможність мас.

У цій напруженій обстановці праві сили можуть спробувати повернутися до диктаторських форм правління. Найближче майбутнє покаже, чи спрацюють політичні передумови для дальшого поглиблення процесу політичної демократизації в Бразилії.

М. НЕСТЕРОВИЧ, голова науково-методичної ради по пропаганді міжнародних відносин і зовнішньої політики СРСР при правлінні обласної організації товариства «Знання».

ЯК СПРАВИ, ПРОПАГАНДИСТЕ?

Жити днем завтрашнім

Кожен день життя неповторно пропонує нам вибір: жити — не жити, подивитися — не подивитися, зробити — не зробити? Дрібниці, котрим ми, як правило, не надаємо значення. Не пішов учора — піду сьогодні, не зробив сьогодні — зроблю завтра, нічого не станеться. Найчастіше нічого й не трапляється. Окрім того, що поступово складається людина, звикла до виників, зростає в першу чергу її самість. В усьому, не тільки в дрібницях.

Поняття «нічого не станеться» для Алли Миколаївни Шуліки, пропагандистки школи комсомольської політосвіти колгоспу «Україна» Онуфріївського району не існує. Вона — людина обов'язкова. І коли запланувала щось на сьогодні, то вже ні в якому разі не стане відкладати на завтра. Та і як їй вдалося б зробити стільки, коли б не дотримувалась мудрого правила: не відкладай на завтра те, що можна зробити сьогодні? Адже, крім своїх обов'язків пропагандиста, є і основна робота (Алла Миколаївна — вчитель фізики, організатор позакласної роботи Млинківської середньої школи) вимагає неабиякої самовіддачі, організованості, енергійності.

Алла Шуліка виросла у Млинку. Навчалась у цій школі, потім прийшла сюди ліонером, а зараз, здобувши педагогічну освіту, працює вчитель-

лем. Уже другий рік веде заняття в школі комсомольської політосвіти. Як одного з кращих пропагандистів району, її нагороджено Грамотою Онуфріївського РК ЛКСМУ.

Досвід пропагандистської роботи у Алли Миколаївни ще невеликий. Тому вона звертається за порадами до свого наставника — пропагандиста, парторга школи Володимира Михайловича Воронця, часто відвідує його заняття, вчиться у нього великому мистецтву спілкування з людьми.

В минулому році А. М. Шуліка вела школу «Продовольча програма СРСР», слухачами якої були молоді механізатори і тваринники колгоспу. У досить короткий строк їй вдалося не тільки зацікавити комсомольців вивченням цього важливого курсу, а й здружити їх, створити єдиний колектив. На заняттях використовувались місцевий матеріал (цифри, зведення, трудові показники самих слухачів) і це змушувало їх працювати ще краще. Разом вивчали діаграми, використовували для них знову ж таки конкретні показники колгоспу «Україна», обладнували кабінет політосвіти. Нерідко, готуючись до практичних занять, збиралися гуртом у сільській бібліотеці. Більше того, минулорічні слухачі школи «Продовольча програма СРСР», завдяки ор-

ганізаторським здібностям їхнього пропагандиста, згуртувалися у досить сильну спортивну команду, проводили змагання з футболу, волейболу, тенісу, викликаючи на спортивний поєдинок молодших вихованців Алли Миколаївни — комсомольців Млинківської СШ.

Цього року Алла Миколаївна веде школу «Ідеологічна боротьба і молоді». Змінити тематику курсу цікаво перш за все для себе. Її сімнадцять слухачів — інженерно-технічні працівники і службовці колгоспу. Кілька з них мають вищу освіту, майже всі останні — середньо спеціальну, що само по собі вже чимало вимагає від пропагандиста.

Заняття в школі комсомольської політосвіти тільки почалися, тому робити якісь прогнози щодо успіхів молодого пропагандиста у цьому навчальному році ще рано. Та, сподіваємось, що й цього року слухачам школи, яку веде А. М. Шуліка, працювати-матиметься цікаво, житиметься весело, що стануть вони дружим колективом. Разом відвідують на суботник, поїздять на екскурсію, викличуть на спортивні змагання односельців. Щоб так було, вважає Алла Миколаївна, треба нічого не відкладати на завтра. Тільки тоді можна йти в ногу з часом.

Л. ЯРМОЛЕНКО.
Онуфріївський район.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ПРОПАГАНДИСТА

Фрідріх Енгельс —

великий пролетарський революціонер —

народився 28 листопада 1820 року у м. Бармені в сім'ї фабриканта. 1838 року батько посилав його до Бремена вивчати комерційну справу. Тут юний Фрідріх знайомиться з творами письменників «Молодої Німеччини» і бере участь у тогочасному демократичному літературному русі.

Восени 1842 року Енгельс поїхав вивчати комерційну справу до Англії. Саме тут відбувся його остаточний перехід на позиції матеріалізму і комунізму.

В серпні 1844 року, перебуваючи в Парижі, Енгельс знайомиться з К. Марксом. Ця зустріч покладає початок їхній неперервній дружбі, спільній науковій діяльності і революційній боротьбі.

Восени і взимку 1844 — 1845 років Енгельс пропагував комуністичні ідеї в Німеччині, брав участь в організації соціалістичного і демократичного руху в Рейнській провінції. Тоді ж закінчує свою відому працю «Становище робітничого класу в Англії».

В наступні роки Маркс і Ф. Енгельс розгорнули активну діяльність щодо налагодження зв'язків з революційними робітничими організаціями і створення комуністичної партії. В січні 1847 року вони згодилися вступити до «Союзу справедливих» з метою реорганізації його в ре-

волюційну пролетарську партію. На першому конгресі організації було вирішено перейменувати її в Союз комуністів. За доповіддю Паризького окремий комітет Союзу комуністів Енгельс виступив проєкт його програми. Другий конгрес організації доручив К. Марксу і Ф. Енгельсу написати програму Комуністичної партії. Незабаром безсмертний «Маніфест Комуністичної партії» побачив світ.

В січні 1848 року за революційну роботу серед робітників Енгельс вислано до Франції. Він переїхав до Брюсселя, а в квітні, у зв'язку з революцією в Німеччині, К. Маркс та Ф. Енгельс організували в Кельні видання «Нової Рейнської газети».

В жовтні того ж року, рятуючись від арешту, Енгельс поїхав до Швейцарії. Лише наступного року він повернувся до Німеччини. Із загонем революційних робітників рухив Енгельс у повстання Ельберфельд; згодом взяв активну участь у баденсько-пфальцькому повстанні. Після його придушення з останнім загонем перейшов на територію Швейцарії. Узагальненню історичного досвіду цієї боротьби присвячена праця Енгельса «Селянська війна в Німеччині».

З 1850 по 1870 рік Ф. Енгельс жив у Манчестері, де займався, за його

висловом, «клятою комерцією», щоб мати змогу допомагати матеріально К. Марксу, і водночас продовжував велику теоретичну роботу. В ці роки він разом з Марксом вів неперемінну боротьбу проти пруданістів, бакуністів та інших ідейних ворогів марксизму.

В 70-х роках минулого століття Енгельс особливу увагу приділяв розробці проблем діалектичного матеріалізму як філософської основи наукового світогляду пролетаріату («Анти-Дюрінг»), вивченню питань природознавства і філософському узагальненню його досягнень («Діалектика природи»). Після смерті К. Маркса він продовжував здійснювати керівництво революційним рухом міжнародного пролетаріату. Велике значення мали його праці з питань міжнародного становища кінця XIX століття.

Особливу увагу Енгельс приділяв Росії. Він високо оцінював вклад російського народу у світову цивілізацію, з повагою відносився до М. Чернишевського і М. Добролюбова; Енгельс цікавився й економічним розвитком України, знав історичне минуле українського народу. Разом з творами К. Маркса перекладені Л. Українкою, І. Франком, М. Зібером твори Ф. Енгельса вивчали українські пролетарі. По них вони навчалися мислити по-марксистськи.

Дивна забудькуватість або Чи важко бути ввічливим?

Сьогоднішня розмова не відзначиться особливою оригінальністю. Вона — про громадський транспорт і «зайців», котрі на жаль, іще не перевелися. Отже, тема не нова, але завжди злободенна, бо як не прикро, кількість пасажирів, що м'яко кажучи забувають заплатити за проїзд не меншає.

Про те, що тролейбусний талон коштує чотири копійки, і що його треба закомпостувати, відомо всім. На ділі виявилось зовсім інше.

26 жовтня 1983 року, 6.30 за московським часом. Ранковий «пік». На своїй роботі місця поспішають тисячі кіровоградців. Разом із старшим касиром тролейбусного управління Г. І. Гренушкіним і молодшим продавцем по продажу талонів Н. О. Болотською автору цих рядків на дві години теж довелося стати контролером. Наш маршрут — від зупинки «Школа № 13» до кінцевої тролейбусної № 3 і 7. Перші «зайці» не забарилася. Осьомий двадцять «сімкою» на заняття в інститут сільськогосподарського машинобудування їхали тролейбусники Валентин Шевченко та Анатолій Баркаускас. На прохання пред'явити свої талони хлопці ніби жартома кинули щось на зразок «задумалися, забули закомпостувати». Коли їх ввічливо попросили заплатити штраф, студенти почали грубити, вживаючи слова не зовсім літературного плану. В кінці-кінців головний ревізор управління М. Ю. Штихарев запросив хлопців у депо. А. Баркаускас по дорозі втік, а з В. Шевченком розбиралися працівники міліції. Без талонів у тролейбусі № 3 їхали учень технікуму механізації сільськогосподарства Валерій Динул (є сумніви у достовірності цих анкетних даних), і студент першокурсник КІСМУ

А. Силенко. На запитання «Чому йдете безплатно?» Силенко пояснив:

— Просто забув, з ким не буває.

Дивні провали пам'яті, якщо враховувати ще й те, що хлопець зайшов у тролейбус біля обласного комітету ДТСААФ. На початку десятої, на роботу їхав, але не зовсім поспішав електрослюсар С. Пархоменко. Купити абонементний талон він теж, як не дивно, «забув».

А ось по маршруту № 7 їдуть два молодика.

— Ваші талони, будь ласка, — звертається до них Н. О. Болотська.

— Відстань, мамо, — Голова і без тебе болить, — це репліка одного.

— А трамвайні білети у вас не проходять? — не без ехидства запитує другий.

І, кинувши ще кілька образливих фраз на адресу контролерів, вийшли з тролейбуса.

Чому ж це допомогли пасажири притримати грубіянів? — запитаєте ви. Адже не можна миритися з таким кричущим фактом. У даній же ситуації, як і в попередніх, винуватими пасажири робили контролерів.

Репліка перша:

— Знайшли, кого штрафувати. Цих дітей (мають на увазі студенти, учні). Може у них поспідає ні за що. А ви пристали зі своїми талонами.

Репліка друга:

— Замість того, щоб по тролейбусах шастати, краще ділом зайнялися б. Робочих рук не вистає, а ви тут від нудьги мучитеся.

Репліка третя:

— Як працює громадський транспорт, так і платити будемо за нього.

Тепер поговоримо от про що. Зайшовши в тролейбус, ми стаємо пасажирами. Залишається закомпостувати талон раніше куплений талон вартістю 4 копійки.

— Якби кіровоградці знали, як дорого нам обходяться ці чотири копійки, — розповідає начальник відділу по збиранню виручки тролейбусного управління Катерина Григорівна Головенко. — Адже кошти, вилучені від продажу абонементних талонів, це і ремонт машин, і виплата заробітної плати, і придбання нової техніки, механізмів, і виплата стипендії курсантам депо...

Тролейбусне управління м. Кіровограда — підприємство госпрозрахункове. Не треба бути великим спеціалістом в економіці, щоб зрозуміти: будь-яке підприємство має право на існування, коли воно рентабельне, тобто дає певний прибуток. Кілька років тому це можна було сказати і про наше управління. А зараз...

— Так, у 1979 році ми мали в середньому по 105 тисяч карбованців в місяць від продажів талонів. Нині ж ця сума знизилася до 85 тисяч, — продовжує К. Г. Головенко.

Звичайно, не можна сказати, що у всіх цих втратах винуваті тільки «зайці». Останнім часом у місті появилася немало нових автобусних маршрутів, які в певній мірі розвантажали тролейбуси. Добре зарекомендували себе перед кіровоградцями маршрути таксі. А проблема безплатного проїзду все ж, на жаль, залишається.

Аналізуючи матеріали останнього рейду-перевірки, за який було оштрафовано 36 пасажирів, я зробила висновок: в основному зайцями їздять студенти КІСМУ, учні профтехучилищ №№ 4, 8, скаржаться на погану «пам'ять» при потребі закомпостувати талон робітники заводу радіовиробів і об'єднання «Друкмаш»...

І наостанок давайте поведемо мову про наші чисто людські стосунки, а саме: чому нас ображає те, що контролер просить пред'явити талон? Чому ми вважаємо, що це принижує нашу гідність і всі ми «такі зайняті, заклопотані, а ці контролери чіпляються до нас без причини»? І тоді ми починаємо грубити їм, кидати різні репліки, не завжди думаючи про те, що перед нами людина із роботою, яка виконує свій службовий обов'язок. А вимагається від нас зовсім небагато: вчасно купити і закомпостувати талон вартістю всього лише 4 копійки, бути ввічливим з людьми, які нас оточують. Невже це так складно?

Т. БОРИСОВА.

Будні шкільного лісництва

Шкільне лісництво імені Л. М. Леонова Богданівської середньої школи № 2 функціонує уже тринадцять років. За цей час школу юних лісників пройшло близько 500 учнів. Зараз лісництвом об'єднує 190 школярів. За ними закріплено 245 гектарів лісу, 25 гектарів полезахисних лісонасаджень, півгектара розсадника.

Сфера діяльності шкільного лісництва включає в себе трудове навчання, роботу гуртків і навчально-виробничу практику. Працюючи над проблемою «біологічні форми захисту лісу», учні поглиблюють вивчення основи взаємодії лісу і навколишнього середовища, проводять дослідницьку роботу з лісокультурними, відбирають краще насіння лісових порід дерев і кущів для того, щоб виростити добрий посадковий матеріал.

Юні лісники проводять інвентаризацію мурашників, беруть активну участь у республіканських і всесоюзних операціях «Мурашники», «Живе срібло» та інших. Під час канікул вони заготовляють жолуді, гіллякові снопи-віники, інші корми для підгодовування звірів і птахів зимою, проводять санітарне вирубування лісу, збирають лікарські рослини. Зокрема, цього літа школярі провели мічення лісу на площі 100 гектарів, зібрали 325 кілограмів лікарської сировини. Богданівські шкільні лісники свою роботу здійснюють на основі навчально-

виробничого плану, який вони складають разом із спеціалістами Чорноліського лісництва. Для виконання цього плану вони забезпечені необхідною лісогосподарською технікою.

Керує роботою шкільного лісництва Богданівської СШ № 2 рада, яка складається із учнів, викладачів і спеціалістів Чорноліського лісгоспазу. Очолює цю раду вчитель трудового виховання десятирічки Іван Кирилович Дозгий.

Школярі взяли активну участь у Всесоюзному дозорі юних пожежників. Протягом літа вони патрулюють з метою збереження свого зеленого друга від пожежі.

Юні лісники часто виступають ініціаторами загальношкільних заходів, таких як походи, екскурсії до лісу, де учні знайомляться з рослинним і тваринним світом, організація вікторин, конкурсів, що торкаються різноманітних питань з життя лісових мешканців, проведення Дня лісу, Дня птахів.

Члени Богданівського шкільного лісництва широко підтримали ініціативу «Бережливості у малому — економія у великому» і у своїй роботі керуються девізом: «Зберегти кожне деревце, кожний саджанець — це значить дати батьківщині в майбутньому гектари лісу і кубометри деревини».

Наш кор.

Знам'янський район.

Публікація під заголовком «На роздоріжжі» («Молодий комунар» за 16 липня цього року) збагатилася за останні місяці редакційну пошту. Виховання підлітка — справа нелегка, делікатна, вона потребує не тільки серця, а й розуму. Справа ця — важлива, адже від того, яким ми виховуємо сьогоднішнього підлітка, залежатиме майбутнє нашого суспільства. Ось основна думка наших читачів. Кілька відгуків ми публікуємо в цій добірці.

ТРЕБА БИТИ ТРИВОГУ, АЛЕ...

Мені здається, розійшлися ті дві дороги (материна й синова) давно, а коли відстань між ними досягла апогею, мати забилася тривогою.

Так, треба зараз бити тривогу, бо треба рятувати сина. Це в конкретному випадку, про який іде мова на полосі газети. Мене ж ця історія змусила взятись за перо і навести кілька прикладів з власного досвіду — може вони допоможуть молодят, які тільки сьогодні стають на щасливий рушник. Знаю, що нічого нового не скажу, не відкрию. Просто пригадались мені, коли прочитала публікацію «На роздоріжжі», випадки з власного життя.

Отже, з досвіду. Мало говорити дітям: «Не кради, поважай старших, допома-

гай їм», і таке інше. Ці слова не порожніми будуть тільки тоді, коли підтверджуватимуться ділом. Тільки наш власний приклад, наша поведінка підносить нас в очах дітей, або, на жаль, спричиняє їм самим біль.

Одного разу, пам'ятаю, дочці забажалося морозива.

Знайдіть

Черга біля лотка вишукувалася довга, а часу у нас... Немає часу. Раджу їй: «Попроси без черги, може, й пропустять». Але дочка не послухалася, більше того — вона обурилася на мене: «Не підуй! Ти ж сама без черги ніколи не стаєш!» І мені, відверто зізнаюсь, стало соромно за таку пропозицію. А ще приємно: помічають діти не тільки погане...

Моя донька пропустила в першому класі майже всю першу четверть. Звичайно, в другій четверті оцінки були не досить добрі. Приходжу до вчительки, яка, доречно сказати, навіть не давши й слова вимовити, випалила:

— А що ви хочете — ваша дитина скільки уроків пропустила! Я не можу ставити їй кращі оцінки!

Після цих слів я аж знітилась. Соромно стало за те, що про мене подумали, ніби я прийшла на школу жалітись.

— Я до вас не за оцінками прийшла, а узнати — на що більше звернути увагу при підготовці уроків...

Реакція у вчительки була аналогічною.

У нашій сім'ї ніколи не заходила мова про те, що учитель у школі чи вихова-

тель в дитсадку — неправий. Якщо з чимось незгодні, то знайдемо час і вирішимо це питання не в присутності дітей.

А для Юрка, як я зрозуміла, авторитету не існувало. Материна сліпа любов застелила все, а батькова не проснулася.

загублені почуття

Хочеться вірити, що Юрко сам замислиться над своїм майбутнім, зробить висновки. В профтехучилищі, де він збирається продовжити навчання, (де не буде двох берегів: материного й батькового) я думаю, хлопець багато хорошого навчиться. Може, звіддалеки, як кажуть, йому буде краще глянути на все вчорашнє. І бути вищим від сліпої материнської любові і батькової байдужості.

Л. КРАМАРЕНКО.
м. Кіровоград.

САМОТНІСТЬ

У нарисі «На роздоріжжі», як мені здається, газета зачепила одну з тих тем, які називають вічними — тему взаємовідносин у сім'ї: мати, батько, дитина. Схвилювала вона і мене, тому хочу висловити й свою думку з приводу прочитаного.

Пригадується мені молода сім'я, що довгий час жила поряд з нами. Мати з батьком безпам'ятно люблячи свою біляву синьооку Катеринку, про її служіння

ринку. Але любов у них була якась різна. У матері — емоційна, експресивна. Наприклад, випроваджує доньку гуляти, то одягає її у випрасуване білосніжне платтячко, пов'язує голубого банта: їй дуже хочеться, щоб її донька була крашею від усіх. А коли дитина повертається додому — починається маленька трагедія, бо плаття забруднене, бо банта загублено.

— Я тобі кожного дня пе-

ру, — виказує тоді мати. — Ти не поважаєш мене!

Іноді й лясне доньку. І в голосі її — розпач, жаль, скарга.

Батько у цій сім'ї — повна протилежність матері: розсудливий, спокійний, завжди вміє вгамувати емоційні зриви дружини. І доньці добре в такі моменти біля нього.

Різні вони, але сім'я не розпадається, і Катеринка виховується загалом благополучно.

І от я пробую уявити на мить: що б сталося, якби Катеринка залишилась наодинці зі своєю матір'ю?

Є, безумовно, жінки з іншими типами характеру, але жінка, по-моєму, завжди є жінка. І коли вона залишається одна з дитиною — їй нелегко самій виховувати, часто це приводить до трагедії, про одну з яких ідеться у матеріалі «На роздоріжжі». Бо вся її любов, тра-

гедія самотності виливається на маленьку людину, яка неспроможна витримати цю зливу жіночих емоцій.

Ось і в стосунках Юрка і Галини Петрівни: то вона бігала в школу лаятись з вчителями, то гнала його втриши від діда та баби, то лаяла його за поламаний приймач... Найбільше шкодила у цих стосунках сліпа материнська любов, породжена самотністю жінкою.

Думаю, що над історією, яку публікує газета, насамперед слід замислитись подружжю, яке стоїть на грані розпаду. Зважте всі за і проти — адже коли ви од-

ружувались, то любили одне одного. Знайдіть загублені почуття, які не дадуть захворіти вашій дитині на самотність.

С. КРИВУНЬ.
м. Олександрія.

ВИННА МАТИ

У мене росте донька, цієї осені вона пішла у перший клас. Чоловік мій будівельник, я продавець. Маємо у місті кооперативну квартиру, живемо дружно.

І трохи дивно мені чути, що десь при живій, рідній матері росте самотній хлопчик. Дехто може подумати, що я, жінка, буду захищати жінку у даній історії. Ні, в усьому винна мати. Те, що трапилось, до чого прийшов син — результат депривації матері. Син перейшов до батька — це не тільки конфліктна ситуація, це — випадок з ряду виняткових. І сам він говорить за себе.

Від доброї, розумної, мислячої матері дитина не підє. В. ШЕВЧЕНКО, продавець.
м. Кіровоград.

НАВІТЬ ЦІНОЮ ВЛАСНОГО ЩАСТЯ

Хочу, щоб мене зрозуміли, тому говоритиму про конкретне, про те, що знаю — про свою сім'ю. Як ми з чоловіком виховували свого Сашка? Як і більшість сімей — нічого особливого. Дитячі ясла, школа, МПТУ, армія, технікум. У нашого сина, як і кожного підлітка, були свої радості і печалі, якими він з нами ділився. Пригадую, як він мені призначав про те, що покохав дівчину. Про це зізнаються найбільш чужим. І добре, коли є такі люди у підлітка.

Юра ж, про якого розказала газета, не мав людей, яким би він міг висповідатись. І це неоправданий прорахунок батьків. Бо батьки повинні стати підтримкою у біді насамперед.

Зараз наш син — сам батько. А не знає він і досі про те, які у нас з батьком були стосунки. Ми все вибачали один одному заради єдиного — заради сина. Я зберегла синові батька, хоч і не мала особистого щастя.

Так, заради щастя своєї дитини треба жертвувати власним щастям, жіночим щастям. Бо нам, жінкам, на роду написано бути охоронцем домашнього вогнища. Може, хто не згоден?

О. Н.
м. Кіровоград.

Кіноекран листопада

На початку місяця в кінотеатрах обласного центру буде проходити традиційний тематичний показ кінофільмів, присвячений 66-й річниці Великого Жовтня. Починає його новий пригодницький фільм «Стріляти зопалу не варто», в якому розповідається про молоді покоління 20-х років, про тих, хто ціною життя відстоював ідеї та здобутки революції.

В основу фільму поклали удостоєний Державної премії СРСР роман народнописьменника Узбекистану Хаміда Гуляма. Фільм поставив режисер Мухтар Ага-Мирзаєв за сценарієм Алі Хамраєва. Знімалися у фільмі актори Бахром Матчанов, Гузаль Хамраєва, Сейдулла Молдаханов та інші.

Пригодницький фільм «Непереможний» переносить нас на кінець 20-х і початок 30-х років. Фільм, створений сценарієм П. Лунгіним і режисером Ю. Борецьким, побудований на основі справжніх подій і присвячений пам'яті заслуженого майстра спорту, основоположника боротьби самбо А. А. Харлампієва, випеденого у фільмі під прізвиськом Андрія Хромова, роль якого зіграв Андрій Ростоцький.

Хромова направлено у Середню Азію в діючу Червону Армію. Він — основоположник нової боротьби, яка в першу чергу направлена на самооборону, бажає навчити прийо-

мам самбо бійців Червоної Армії, які без зброї могли б подолати напад більш сильного і навіть озброєного ворога, діючи не стільки силою, скільки розумом і спритністю. В фільмі знімалися Е. Сагдієв, Х. Умаров, Н. Жантурін та інші.

На кіностудіях «Мосфільм» (СРСР), «Посейдон фільм» (Англія) за участю кіностудій «Дефа» (НДР), ІКАІК (Куба), «Космос-фільм» (Франція) поставлено кінооперу про драматичну долю російської балерини Анни

Павлової, про її служіння мистецтву.

Автор сценарію і режисер-постановник Еміль Лотіану, якого глядачі пам'ятають по фільмові «Табір іде в небо», «Мій ласкавий і ніжний звір» та інших. Надзвичайно велику роботу над фільмом провів Еміль Лотіану, який написав сценарій на підставі матеріалів, знайдених у бібліотеках, архівах, прочитаних книгах і мемуарах про Анну Павлову.

Анна Павлова — це не тільки видатна актриса,

визначне явище в мистецтві, це — ціла епоха в світовому балеті. Її слава була всесвітньою. Про неї складали легенди ще за життя.

Музику до фільму написав композитор Євген Дога. В головних ролях знімалися Галина Біляєва, Сергій Шакуров, Всеволод Ларіонов, Світлана Тома.

В багатьох кінострічках знімався Армен Джигарханян. Майже кожного місяця на екрані виходять фільми, де він грає основні ролі. Його герої — це живі люди. Згадайте фільми «Здрастуй, це я», «Коли приходить вересень», «Десь плаче іволга», «Нові пригоди недовимих», «Зоря надій». У кожному з цих фільмів Джигарха-

нян створив правдиві образи людей, які не подібні один до одного.

На екрані виходить новий фільм «Трое на шоссе», в якому Армен Джигарханян зіграв нову роль. На цей раз його герої — водій, людина проста, і не випадково автори фільму запрошують нас разом з Віктором Карцевим помандрувати для того, щоб побачити наскільки це хороша людина, щоб ми зрозуміли і полюбили його.

Роль напарника Віктора Карцева зіграв Вячеслав Невинний, якого глядачі пам'ятають по фільмах «Гаряж», «По сірниках», «Російське поле».

У фільмі знімалися також Тамара Акулова, Борис Токарев, Олена Циплакова, Катя Бондарева та інші. Поставив фільм Анатолій Бобровський на кіностудії «Мосфільм» за сценарієм, який він написав спільно з Володимиром Кулініним.

На центральній студії дитячих і юнацьких фільмів імені М. Горького режисер Суламбек Мемілов

за сценарієм Валерія Чиркова поставив кінокартину «Дамське танго».

Цей фільм розповідає про двох не дуже вже молодих людей, які знайшли одне одного, плескаючи надію на заслужене ними щастя. Любов скидає з них тягар прожитих років, робить влюбленими у завтрашньому дні.

Ці чудові екранні образи створили Валентина Федотова і Анатолій Васильєв. І якщо В. Федотова тільки нещодавно дебютувала в кіно, то Анатолій Васильєв зіграв у кіно багато ролей. Він знімався в фільмах «Екіпаж», «Корпус генерала Шубнікова», «Кохана жінка механіка Гаврилова», «Крик гагарин». У цьому фільмі також знімалися Раїса Рязанова, Леонід Невсломський, Микола Крючков, Борис Новиков, Світлана Селезньова та інші.

І. ПІДОПРИГОРА.
м. Кіровоград.

За редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

ТРОЄ НА ШОССЕ

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глинка, 2.